

6. Мисливство, зброя, полювання, ведення мисливського господарства: навчальний посібник / укл. В.Д. Бондаренко та ін. Київ: НМК ВО, 1993. 117 с.

7. Хоєцький П.Б., Похалюк О.М. Мисливське господарство країн Європи. *Науковий вісник НЛТУ України*. 2014. Вип. 24.8. С. 42–52.

8. Яворська А. Економіко-статистичні аспекти ведення мисливського господарства в Житомирській області. *Економічний аналіз*. 2013. Т. 13. С. 409–414.

ПОЛІТИЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК СКЛАДОВА ПОЛІТИЧНОГО УПРАВЛІННЯ

***ДРЕВАЛЬ Ю.Д., ДОКТОР НАУК З ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ,
ПРОФЕСОР,
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ УКРАЇНИ
ГАСПАРЯН А.О., СТУДЕНТКА,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІАВСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Політичні технології - це нове явище в світі політики, властиве демократичним країнам з ринковими відносинами. Технології прискорюють розвиток суспільства, захищають його інформаційний простір, вдосконалюють політичну систему.

Політичні технології підійшли до рубежу, коли необхідно застосовувати принципово інші підходи. Вони працюють не тільки з свідомістю виборця, а й орієнтовані, в основному, на поле підсвідомості масового виборця. Нові технології і новий етап політичного консалтингу будуть орієнтовані на можливості примирення, на узгодження конкуруючих інтересів, в меншій мірі вони будуть працювати з виборцем, а більше - всередині конкуруючих елітних груп. На думку вчених [4, 5], такого роду технології, а саме спроби узгодження та врахування інтересів конкуруючих елітних політичних груп, можливо, допоможуть створенню нової політичної культури, на якій і буде виростати реальна представницька влада.

За допомогою технологій виявляється новий сенс і сутність влади. Вони по-новому розглядають проблему вимірювання політичних подій, закладають основу для спеціалізованої діяльності щодо врегулювання політичних явищ. Утворюючи особливий ракурс розуміння політичних процесів, технології показують, що від

застосовуваних способів вирішення тієї чи іншої задачі може кардинально залежати сутність цього процесу. Політичні технології являють собою сукупність послідовно застосовуваних процедур, прийомів і способів діяльності, спрямованих на найбільш оптимальну і ефективну реалізацію цілей і завдань конкретного суб'єкта в певний час і в певному місці [1, 5].

До причин їх застосування відносяться: необхідність раціональнішого, простого і ефективного способу реалізації практичних цілей, що стоять перед різними учасниками процесу застосування політичної влади і управління державою; необхідність зниження непередбачуваності взаємодії в сфері влади; потреба в застосуванні економічних і ресурсозберігаючих способів управління державним (корпоративним) майном, кадровими і технічними структурами; необхідність додання стійкості взаєминам учасників того чи іншого процесу, що прискорює навчання персоналу передовим методикам дії; можливість більш чіткого визначення критичних значень того чи іншого процесу.

Основне питання застосування політичних технологій полягає в оптимізації виконання різноманітними суб'єктами своїх завдань і обов'язків [2]. Саме застосування терміна «технологія» до політичного процесу має на увазі його стабільність, відносну сталість. При цьому стабільність зовсім не означає абсолютної незмінності. Політичні технології не тільки впорядковують засоби досягнення мети, а й закріплюють черговість дій, вироблення відповідних алгоритмів поведінки суб'єкта. Саме алгоритми виокремлюють і закріплюють найбільш оптимальні та ефективні способи вирішення того чи іншого завдання, а також дають можливість передавати і тиражувати набутий досвід. Вони можуть діяти в режимі повного завершення циклу здійснення того чи іншого процесу, а можуть бути пов'язані з оптимізацією тільки окремих його фаз і етапів.

Конкретні прийоми і способи діяльності безпосередньо залежать і від наявності тих чи інших кадрових структур, технічного оснащення діючих осіб, наявності тих чи інших (фінансових та інших) ресурсів, впливають на зміст політичних технологій [3]. Наприклад, застосування технології інформаційного забезпечення державної політики (особливо якщо справа стосується цілей, що мають стратегічне або істотне комерційне значення) неможливе без технічних структур, покликаних захищати державну таємницю. Стиснутий в матеріальних засобах виборчий штаб того чи іншого кандидата змушений відмовлятися від застосування ефективних, але

дорогих технологій суперництва, які необхідні для перемоги на виборах. Таким чином, наявність даних компонентів політичних технологій накладає найсуттєвіші обмеження на способи вирішення завдань, застосування тих чи інших прийомів діяльності або, навпаки, може істотно збільшити ефективність останніх.

До найбільш розроблених політичних технологій відносять: технології управління (політичний менеджмент), виборчі технології, іміджологію, інформаційні технології, технології PR, політичний консалтинг.

Отже, технології політичного управління (політичний менеджмент) - це особливий розділ прикладної політології це теорія і практика політичного управління, методологія і методика вироблення політичних рішень і технологій їх здійснення. Також це політичне прогнозування, планування і програмування, технології управління ризиками та кризові технології.

Література.

1. Maznev G.E., Zaika S.O., and Gridin O.V. (2016). Administrative services sphere innovative development. Actual problems of innovative economy, No 3, pp. 5-10.

2. Zaika S., Kuskova S., Zaika O. (2020). Peculiarities of intellectual capital formation in higher education institutions // Economic security: state, cluster, enterprise: International scientific conference (December 25-26, 2020. Lisbon, Portugal). Riga, Latvia: "Publishing House "Baltija Publishing", P. 76-80.

3. Zaika S., Kuskova S., Zaika O. (2020). The essence and problems of motivation as a factor in the development of modern enterprises // Підприємництво та інновації: Науковий журнал з питань економіки та бізнесу // К.: Видавничий дім «Гельветика». - Випуск 15, С. 48-50.

4. Древаль Ю.Д., Кузнецов А.О., Заїка С.О. (2020). Соціокультурний аспект політичної модернізації. Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. праць. – Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», № 1 (57). С. 165-173. DOI: 10.34213/ap.20.01.19.

5. Соловьев А.И. (2000). Политическая теория, политические технологии: учеб. для студ. вузов / А.И. Соловьев. – М. : Аспект Пресс, 2000. – 559 с.